

Voorjaarstage 2010 – Verslag dag 5

Woensdag 17 februari 2010.

Den Freddy kondigde deze dag aan als de zwaarste van de gehele stage... twee maal vol knalle bergop en ronddraaien... en dit alles in een “ritje” van 165 km. Deze dag zullen nog lang te voelen zijn in de beentjes...

Omdat iedereen met de billen tegen mekaar zit van de schrik, werd de avond ervoor nog een pokertje gedaan en een glaasje Sangria gedronken met de bende...

De dag zelf nu... Bij het opentrekken van de gordijntjes 's morgens krijgen we al een leuke verrassing... Weinig bewolking en de volle zon... Na 4 dagen wachten lacht het weer ons eindelijk toe en gaan we een dag tegemoet vol zon en een mooie 16 graden. (Door het weer van de voorbije dagen waren we bijna vergeten dat we in Spanje zaten).

Er zijn ook 2 jarigen aanwezig ... Nen dikke proficiat aan de Jeroen (Goudket) en Herman (Van Goidsenhoven), een van de verzorgers van dienst. Beiden hebben ze vandaag de kaap van de 20 gerond. (den ene al wat vaker dan den andere). Dit wordt 's morgens aan tafel al toepasselijk gevierd met de gebruikelijke rituelen. De feesthoedjes en toetertjes vielen zeer in de smaak.

Het lachen zal iedereen al snel vergaan. Voor enkelen deden de beentjes nog pijn van de vorige dagen en dat zal er vandaag niet op verbeteren. We starten de rit dan maar aan een gezapig tempo... De zon doet iedereen deugd en al snel worden de vestjes uitgetrokken. Na een half uurke beginnen we aan de eerste beklimming... en meteen a bloc, in het rood, met het hol open (zoals Michel Wuyts zo mooi verwoord). Het is blazen & puffen maar de aanmoedigingen van de Freddy zorgen voor een stimulans zodat iedereen er vollenbak voor blijft gaan tot boven.

Na de afdaling werd er weer even rustiger gefietst in de Spaanse zon, zodat de beentjes even kunnen recupereren van de eerste inspanningen. Maar mooie liedjes duren niet lang... Strecken die benen en ronddraaien zei de Freddy... en als de ploegleider iets zegt moeten de coureurkes ... rije, rije, rije , stoempe, stoempe, stoempe!

Na nog heel wat mooie vergezichten, bergopkes en bergafkes en 140 km later komen we voorbij het hotel. Maar het is nog niet genoeg voor de ploegleider. De meeste renners mogen nog eens een 8km lange beklimming op 'vliegen'. En de Freddy, die zag dat het goed was. Wat is wielrennen toch een mooie sport! (vanuit den auto ☺)

En dat de renners van het Bianchi-NHTteam gemotiveerd zijn, daar mag na vandaag geen twijfel meer over bestaan. Na 165km draaien de meeste renners binnen na een geslaagde training... Enkele kunnen hun enthousiasme niet in toom houden en rijden de laatste beklimming nog eens op't gemakske omhoog, goed voor een totaal van 190km.

Het mag wel duidelijk zijn. Het Bianchi-NHTteam zal er staan dit jaar!

Hasta la vista!

Jens